

Příběhy našich sousedů

Pavel Štěpán

„JEDNOU JSEM DOSTAL FACKU, AŽ JSEM SLÍTNUL ZE ŽIDLE...“

Scénář k rozhlasové reportáži

Zpracovaly Doris Šťávová a Veronika Cahová pod vedením Mgr. Markéty Ketnerové, ZŠ
Seifertova Jihlava

Zvuková ukázka CD , 1 track 1: To svět se posral

DORIS: Přesně tahle píseň proslavila punkovou jihlavskou kapelu Hrdinové nové fronty, jejímž členem byl i bubeník Pavel Štěpán. Jeho bratr Petr hrál na kytaru a zpíval a třetím členem kapely byl Leoš Kostelecký, který hrál na baskytaru. První punková kapela v tehdejší Československu vznikla vlastně docela náhodou, neplánovaně... Pavel Štěpán měl tehdy zahrát se svou kapelou Sidol na festivalu v Henčově, ale onemocněl jim kytarista.

NAHRÁVKA - PAVEL ŠTĚPÁN (15:30 až 16:07): „Brácha hrál tehdy v kapele Admirál Bob, byla to teda zábavová kapela a my jsme se jakoby domluvili s tím bráchou a s tím Leošem a se mnou, že bysme udělali tuhle trojku, udělali jsme asi deset písniček, zahráli jsme na tom festivalu hudebním v tom Henčově a mělo to obrovský úspěch. Tenkrát jsme ještě nehráli jako HNF, tenkrát jsme se jmenovali Vylízaný palice, ale to bylo vyloženo jenom pro ten večer.“

DORIS: Kapela měla úspěch, lidem se to líbilo a tak kluci opustili svoje stávající kapely a od roku 1985 začali vystupovat jako Hrdinové nové fronty. Ovšem, mít punkovou kapelu v zemi, kde hlavní příčky hitparád ovládají Kroky Františka Janečka, nebyl žádný med. Hrdinové nové fronty vlastně nikdy nebyli komunistickým režimem oficiálně povolená kapela. A co není dovolené, nemůže být ani zakázané, že? HNF nikdy nemuseli na takzvané přehrávky a nikdy nemuseli posílat texty cenzorům ke schválení. Ale problémy kapela měla. S policií a s STB.

NAHRÁVKA – PAVEL ŠTĚPÁN (18:42 až 19:00) „Nebylo to vůbec jednoduchý, my jsme ale nad tím nějakým způsobem nepřemýšleli, prostě to z nás šlo, my jsme takový chtěli být a bylo nám svým způsobem jedno, jaký následky to bude mít. Dneska si říkám, zpětně, že je to divný, že nás tenkrát nezavřeli.“

DORIS: Na výslechy je ale tenkrát vozili poměrně často. Policie si pro ně chodila do zaměstnání, sebrala je klidně i na ulici a pro zvukaře Bědu Musila si jezdila dokonce do školy. Policie se zajímala o to, proč to dělají, kde to viděli, jestli vědí, co punk znamená a že je to propagace nacismu, že celý punk je fašistický. Kluci z HNF svorně tvrdili, že to viděli v nějakém německém časopise a že vlastně nevědí, o co jde. Větší problém byl, když přijela STB z Brna.

NAHRÁVKA – PAVEL ŠTĚPÁN (20:45 až 20:59) „Tak to byl větší mazec, to byli jiní sekáči a ti teda moc dobře věděli, vo co de a nevěřili nám tyhle nesmysly.“

DORIS: Je jasné, že punkáči se nemohli soudruhům líbit. Ani jejich syrová hudba a nepříjemné texty, zvláště když v nich třeba Hrdinové naráželi na rok 68.

Zvuková ukázka CD 1, track 11: Tanky

DORIS: HNF také podepisovali nejrůznější petice za svobodu slova, svobodu projevu a svobodu kultury... A navíc to jak vypadali – číra, divný symboly na bundách, všude cvoky a sichrhajzky, no na první pohled podvrtný živly.

NAHRÁVKA – PAVEL ŠTĚPÁN (21:13 až 21:45) Tenkrát jsem byl na výslechu, byli tam dva maníci estébáci z Brna a náh na něco takovýho se mě ptali a já jsem říkal, já nevím a voni takhle sáhli do té složky a vytáhli ten papír, nějakou petici za svobodu slova a tam podepsanejch já nevím, sto, dvě stě, tři sta, tisíc lidí a já. A voni říkali, tohle myslíte vážně?“

DORIS: Mysleli to vážně. Punkáči byli naštvaní na celý svět a dávali to dost jasně a hlavně dost nahlas najevo. Maminka bratrů Štěpánů kvůli jejich hudbě a názorům nedostala vyznamenání za celoživotní práci ve školství. Soudruzi jí ho odmítli udělit, protože si neuměla dobře a slušně vychovat syny. A tak se o to pokoušeli alespoň příslušníci VB. Ti punkáčům stříhali vlasy, ničili oblečení, přerušovali koncerty, odváděli k výslechu a tomu podobně. Naštěstí koncem osmdesátých let už se žádné velké násilí nekonalo. Alespoň v Jihlavě. V jiných městech na tom byli punkáči mnohem hůř.

NAHRÁVKA – PAVEL ŠTĚPÁN (21:50 – 22:01) „Někdy extra velký násilí né, jednou jsem dostal vod těch estébáků takovýho facana, že jsem málem spad ze židle, právě kvůli těmhle petícím.“

DORIS: Hrdinové nové fronty intenzivně hráli, zkoušeli a provokovali čtyři roky. Pak přišel čas posunout se někam dál. Především po hudební stránce. Bratři Štěpánové zakládají kapelu XIII. století a proslaví se nejenom u nás, ale i v Německu a Polsku.

Jo a dělat rozhovor s někým, kdo si nic nepamatuje je fakt síla. PUNK'S NOT DEAD!!!

NAHRÁVKA – PAVEL ŠTĚPÁN (32:47 až 32:58) *otázka*: Setkal jste se s nějakou osobností českého disentu? *odpověď*: Setkal. Bylo jich několik, ale na žádnou si nepamatuju. (smích)

(Nakonec možná pustit CD 3, track 1: Pochod hrdinů)

KONEC